

Wacław Turek

U. r. się w 1947 r. w Krośnie. Poeta, fotograf, muzyk. Wiceprezes rzeszowskiego oddziału Związku Literatów Polskich. Wydał tomiki wierszy: *Na czas przemijania* (1982), *Jeśli mnie słuchasz* (1986), *Czasami skrzypce* (1997), *Zasiany czas* (2000), *Wróć na inny czas* (2000), *Zaplane spojrzeniem* (2007), *Zanim się zacznie* (2012). Wiele wierszy opublikował w almanachach i czasopismach literackich. Uczestniczył w edycjach Warszawskich Jesieni Poezji, Maju nad Wilią na Litwie, Spotkaniach Literackich na Słowacji oraz V Wiośnie Poetyckiej w Chicago. Otrzymał wiele nagród i wyróżnień w ogólnopolskich konkursach literackich.

Debiut Ewelina Kut

Urodziła się i mieszka w Rzeszowie. Studentka prawa, miłośniczka wszelkiego rodzaju literatury. Uważa, że bez książki czuje się jak „ryba bez wody”. Pisanie wierszy traktuje jako swoistego rodzaju *katharsis* i wewnętrzny nakaz. Interesuje się filozofią oraz psychologią. Ma 27 lat, jest mężatką i mamą rocznej córeczki.

Miłość

Twoja miłość była cicha:
zwykła kartoflanka z zasmażanką,
kubek gorącej herbaty z cukrem,
nic więcej.
Twoja miłość o nic nie pytała
i niczego nie żądała w zamian
za kawałek świeżego chleba z masłem.
Twoja miłość to włochaty pocałunek
złożony na świeżym policzku dziecka.
Twoja miłość niezauważona,
była tą prawdziwą,
Babciu.

Operacja

ktoś kiedyś bez większej kozery
gdyż wcale nie zamierzałam uciekać
przytwierdził me członki do żeliwnego stołu
oczy odgrodził zieloną zasłoną
a za nią miało narodzić się życie

w powietrzu zawisła ludzka dłoń
i jednym wprawnym ruchem skalpela
natychmiast otworzyła moje ciało
rozcinając połączenia żywych komórek
które trysnęły strumieniem purpury
niczym ze szczelin w skale woda

ze zwiniętych jak ślimak w swej muszli organów
wyłuskano już żyjące niezależnie nowe ciało
a rozdzielone włókna mięśniowe
już tylko wstrząsane wbijaniem metalowej igły
raz po raz w ciało i ostatnie przeciągnięcie nici
przez „współmartwą” obolałą skórę

a na powrót desperacko zszyte podbrzusze
i uśmiercona w akcie rozumu kraina
zmysłowości
czy to przekleństwo bycia kobietą
czy kara za chwilę cielesnej rozkoszy
a może cena za nową tożsamość
którą kobieta płaci aby stać się Matką.

Na każdy dzień

Nie wychodzę z siebie za daleko
by zdążyć na czas
zaprzyjaźnić się z nadchodzącą
ścierniskiem jesienią

W uchylonym oknie przygląda się
odbicie moich oczu
w nich niedomknięte myśli
przez mnóstwo pożegnań
chyba ich więcej niż powitań
dlatego szanuję pamięć
w zasuszonych różach

Na każdą porę mam nastroje
choć nie do końca wierzę
w ich przydatność
przed sobą nosię kielich z winem
zważając by nie uronić
ani jednej chwili

Z drugiej strony wiatru

W Bieszczadach jesień
wrzosami tańczy
rozśpiewuje trawy
na połoninach

Z drugiej strony wiatru
zdmuchnięte płomienie
gasnącego lasu

W Bieszczadach jesień
we włosach dziewczyn
i tyle nadziei
jak każdej wiosny
z umarłym liściem
powtarzam prawdę
o ziemi pachnącej niebem

W Bieszczadach jesień
naucza pożegnań
tych nie do końca
kończących się spotkań

Z zapisków wędrówca

Dzielię troski
zamyślonych świątków
nie nękanych przeze mnie
zbędnymi modłami

Starzeję się powoli
obrośnięty jarzmem
niespełnionych nadziei

Przeglądając chwile
dni wyczerpanych
łagodnie w cieniu
przydrożnych kapliczek

Błękit w Beskidzie

W krajobrazie łemkowskiej wioski
kilka zdziwiających jabłoni

Wiatr gładzi ciszę
dawnego podwórza
która została tajemnicą
utkaną z opowieści

Mieszkańcy odeszli
po stopniach praojców
zostawiając pustkę
– miejsce dla poetów
błądzących w obłokach

Tylko niezapominajki
o bezwonnym odcieniu
spoglądają w niebo

Edward Guziakiewicz

Urodził się w 1952 r. w Mielcu. Jest absolwentem KUL, członkiem Związku Literatów Polskich i Stowarzyszenia Polskich Mediów, od przeszło 30 lat dziennikarzem i publicystą. Teksty literackie zaczął pisać w połowie lat osiemdziesiątych, adresując je głównie do dzieci i młodzieży. Jako autor prozy fantastyczno-naukowej dał się poznać dopiero w ostatnim dziesięcioleciu. Spod jego pióra wyszło sześć powieści SF i dziewięć mikropowieści SF. Jego bajecznie kolorowe prozatorskie światy są pełne budzących sympatię postaci, z których losami czytelnik szybko się utożsamia.

HACKER

Fragment powieści *A jeśli jutra nie będzie*

Niezastąpiony geniusz komputerowy był tak zaniedbany, że nawet lustro wstydziłoby się pokazać w jego towarzystwie. Obywał się bez mydła, szamponu i czystych ręczników. Ale trudno się było temu dziwić. Żył przecież w cyberprzestrzeni, która zajmowała go bardziej niż świat realny. Flanelowa koszula straszyla oberwanymi guzikami. Do niej nosił postrzępione szorty, powstałe po obcięciu nogawek starych dżinsów, i tenisówki bez fasonu. Nieogolony i kudłaty, miał w nosie prawdę, że jeśli wychodzi się między ludzi, wypada zadbać o powierzchowność. Programom komputerowym, z którymi przestawał, z pewnością to nie przeszkadzało. Jego lasce chyba też, skoro z oddaniem wisiała mu na ramieniu. Dziewczyna przywoływała na myśl Judith, kumpelę z ich klasy. Podobnie jak tamta była ruda i piegowata, choć przy tym niepozobawiona wdzięku.

Hacker ożywił się, kiedy ujrzał Nikki.

– Hej! – przywitał ich. – Wiem! Chodźcie z wami o tę poronioną wyspę – wycelował palcem w seksowną blondynkę.

– Właśnie. Dowiedziałeś się czegoś? – niewinnie zapytała.

– Jakżeby inaczej! Takich fortyfikacji nigdy dotąd nie widziałem – wartko zaczął. – Z map satelitarnych niewiele wynika. Jednak udało mi się dotrzeć do sekretnej bazy danych, w której jest wszystko na jej temat. Wpadniecie do mnie, to wam pokażę. Jak

pragnę zdrowia, będziecie jedynymi na kuli ziemskiej, wyjąwszy garstkę wcześniej wtajemniczonych!

– Chcielibyśmy tam popłynąć jachtem – wtrącił się Oscar do rozmowy.

W oczach Nathana pojawiły się wesole iskierki. Zatarł ręce.

– Masz zamiar robić za Jamesa Bonda? Stalibyście się karmą dla rekinów, o ile by coś z was zostało. Tę wyspę trzeba wziąć sposobem. Mają tam wyrzutnie torped, nie mówiąc o przystani dla łodzi podwodnych. Brzegi są zaminowane, ale nie wszędzie. Powinniście wyposażyć się w drony z pociskami klasy powietrze-ziemia – zażartował.

– Jest aż tak źle? – pomyślał, że zamiast karabinków snajperskich bardziej przydałyby im się ręczne wyrzutnie rakiet, granatniki i stingery. Jednak nie ciągnęło go do strzelaniny, po której trzeba było po kolana brodzić w luskach.

– Zależy, co kto lubi. Gdy przyjedziecie, poinstruję was, jak tam się dostać. Każdy system zabezpieczeń ma przecież słabe punkty.

Na taką przynętę Oscar dał się złapać. Porozmawiali jeszcze chwilę, umawiając się na następny dzień.

Kiedy odeszli, chłopak mimochodem zapytał Nikki:

– Jak ci się udało go przekonać? Chyba nie próbowałaś...

– Nie, nie! Nie tak, jak myślisz – natychmiast wpadła mu w słowa. – Nie próbowałam go kokietować. Zorganizowałam mu dziewczynę, a właściwie żonę – rzekła konspiracyjnym szeptem. – Jedną, a potem drugą. Taki był układ.

– Rety! A gdzie te laski znalazłaś? – zdziwił się.

– U mamy w bibliotece – powściągliwie wyjaśniła. – Obie studiowały informatykę. Nawiedzone jak on. Nie, nie... – znowu ubiegła jego pytanie. – Jeśli chodzi o aparycję i higienę, jego panny są całkiem do rzeczy. Pewnie wezmą się za niego i zmuszą go do porządnej kąpieli. I wytłumaczą mu, do czego służy grzebień. Imponuje im jego wiedza. Facio potrafi siedzieć przy komputerze dwadzieścia godzin na dobę. Już ci mówiłam, nie ma systemu, do którego nie potrafiłby się włamać. Cwaniak straszny, nigdy nie dał się nakryć. – I dodała: – Aż dziw bierze, że nas zaprosił. Podobno pracuje na sprzęcie, o jakim nawet nam się nie śniło. Najnowszej generacji. À propos! – zmieniła nagle temat. – Wiecie, że przeżyły załogi okrętów podwodnych? Do głębin morskich ponoć superwirus nie dotarł. Ale ci biedacy nie mogą się wynurzyć – zrobiła smutną minę – bo to byłby ich koniec.

Oscar się zastanowił.

– Na dwoje babka wróżyła. Wcześniej czy później muszą to zrobić, nie mają innego wyjścia. Skończy im się powietrze – ostrożnie dedukował. – Chociaż z drugiej strony patrząc... – skrzywił się. – Nowoczesne jednostki mogą się obywać całe tygodnie bez wpływania na powierzchnię.

– Cóż to za życie? – westchnęła Natasha. – Jak w puszcze sardynek? Bez prawa do powrotu na ląd? Koszmar! Chyba że tacy ludzie jak John Marshall coś wymyślą.

– Ratunkiem byłaby szczepionka – zauważyła Nikki.

Stefan Michał Żarów

Animator kultury, wiceprezes Regionalnego Stowarzyszenia Twórców Kultury w Rzeszowie, członek Mieleckiej Grupy Literackiej „Słowo”. Uprawia poezję i publicystykę.

Itineris

Czesławowi Drągowi

Dzień
który zwie się życiem
Zegarem
punktem na codziennej mapie
To bezszelestna granica
bytu

Spełniłeś marzenia
pokonując chroniczną tkankę
niemocy
Dźwigając porozrzucane talenty
charyzmatycznej podkarpackiej
ziemi

Przechadzasz się spełniony
W otoczeniu Muz z orszaku Apollina
z tomami Narodowej Księgi
Wypatrujesz powrotu
mickiewiczowskiego Panicza

To Twój dom
Boguchwała wschodów...

Rzeszów, lipiec 2015